

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Emigrantlitteraturen (1872)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992359485152/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

ligesom i den dumpe Larm dens Hjertebanken. Overalt for Ens Øje flammer efter Solnedgang Lys, i alle Vejenes Spor ligger de; tværs over Vejen langs op ad Bjergsiderne springer og flyver de klare Flammer i Luften; de, som flyver højere oppe, ligner ganske løse revne og bevægelige Stjerner. Alle disse Flammer, der bevæger sig i lange Spring og slukkes et Sekund efter hvert Spring, er Sydens lysende Insekter. I Mørket hensætter disse Tusinder af Flammer En i en Æventyr-Stemning. Overfor lyser, set fra Cap Misene, den højrøde Lavastrøm ned ad Vesuvs mørke Side.

Her er det, at man bringer Corinna hendes Lyra, og hun besynger først Pragten af denne Natur, Storheden af de Minder, der knytter sig til den, til Cumæ, hvor Sibyllen levede, til Gaeta, som ligger bagved, hvor Cicero udaandede for Tyrannens Dolk, til Capri og Bajæ, som bevarer Mindet om Tibers og Neros Rædselsgerninger, til Nisida, hvor Brutus og Portia sagde hinanden det sidste Farvel, til Sorrent, hvor Tasso, undsluppen af Galehuset, ussel, forfulgt, med uredt Skæg og sønderrevne Klæder bankede paa sin Søsters Dør, der end ikke straks kunde kende ham igen, og som ikke kunde tale for Taarer. Her er det, hun ender med en Elegi om al Jordelivets Kval og al Jordelivets Lykke.

Man høre Corinna's beaandede Tale i disse Omgivelser, hvor Skønheden er bygget paa Undergangen, hvor Lykken aabenbarer sig som en flyvende, hurtigt slukket Flamme, og hvor Vulkanen bestandig truer Frugtbarheden.

Hun siger: Jesus tillod en svag og maaske angrende Kvinde at bade hans Fødder med de kostbareste Salver; han stødte dem tilbage, der raadede hende til at opbevare denne Vellugt til en nyttigere Brug. «Lad hende kun gøre det, sagde han, thi jeg er kun kort Tid sammen med Jer.» Ak! Alt, hvad der er godt og stort paa denne Jord, er kun kort Tid sammen med os. Alderen, Svagheden, Døden udtørre snart den Dugdraabe, som falder ned fra Himlen og som hviler paa Blomster. Lad os da blande Alt, Elskov, Religion, Geni og Sol og Vellugt og Musik og Poesi; der gives ingen anden Ugudelighed end Kulde, Egenkærlighed og Lavhed. Det hedder: Naar to eller tre er forsamlede i mit Navn, saa vil jeg være midt iblandt Eder. Men hvad er det, o min Gud, at være forsamlede i dit Navn, hvis det ikke er at nyde din skønne Naturs ophøjede Gaver og ære